

ΚΑΡΟΛ.

Ναί, ναί, σπεῦσον τὸ λοιπόν.

ΜΑΡΚ. Δὲν θέλω ν' ἀπωλέσω οὔτε μίαν κᾶν
στιγμὴν. Λοιπόν, ἐκεῖ, ὦ πρίγκηψ, χαῖρέ μοι.

(ἀναχωρεῖ ἑκάτερος τούτων πρὸς ἐναντίαν διέυθυνσιν)

(ἔπεται τὸ τέλος τῆς Α'. πράξεως).

ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ ΑΝΤΙΓΟΝΗ

μετὰ κριτικῶν ὑπομνημάτων ἐν Ἀθήναις τύποις Ἀττικοῦ
Μουσειοῦ 1885» (σελ. 176, 8^{ον}) ἐξεδόθη ὑπὸ Α[λεξάνδρου]
Π[άλλη] ἀνδρὸς περὶ τὸν κερδῶν μὲν Ἑρμῆν ἀσχολουμέ-
νου, τῷ δὲ λογίῳ θυσίαν προσφέροντος καὶ τὰς Μούσας λα-
τρεύνοντος ὡς ἔστιν εἰκάσαι καὶ ἐκ τῆς προκειμένης ἐκδό-
σεως, ἣτις εἶναι κυρίως κριτική, καὶ ὑπὸ τοιαύτην ἐποψὴν
ἄρα νὰ κριθῇ αὕτη προσήκει.

Βάσις τῆς ἐκδόσεως ταύτης (δευτέρας οὔσης· τὴν δὲ πρῶ-
την ἀγνοῶ) εἶναι ὁ *Λαυρεντιανὸς κώδιξ* ὁ σεσημειωμένος
διὰ τῶν στοιχείων Λα, ἐξ οὗ, ἐὰν μὴ πάντα, ὡς δοᾷζει ὁ
πολύς Κώβητος ὁ διδάσκαλος τοῦ διαπρεποῦς ἡμῶν Κωνσταν-
τίνου Κόντου, ἀλλ' ἀναντιλέκτως τὰ πλεῖστα τῶν τῆς Ἀντι-
γόνης χειρογράφων ἐξεπήγασαν. Ὀλίγας δὲ γραφὰς παρέλα-
βεν ὁ ἐκδότης ἐξ ἀπογράφων, ὧν αἱ πλείους διαφέρουσι τοῦ
κώδικος μόνον ἢ περὶ τὴν ὀρθογραφίαν ἢ περὶ τοὺς τύπους ἢ
περὶ τοὺς τόνους ἢ περὶ τὴν θέσιν τῶν λέξεων οἷον ἐν στίχῳ
128 *εἰσιδῶν* ἀντὶ *εἰσιδῶν*. 154 *παρρυχίοις* ἀντὶ *παρρύχοις*.
504 *ἀνδάρειν* ἀντὶ *ἀνδάρει*. 718 *θυμοῦ* ἀντὶ *θυμῷ*. 847 *οἷα*
ἀντὶ *οἷα*. 998 *σημεῖα* τῆς ἐμῆς ἀντὶ τῆς ἐμῆς *σημεῖα* κτλ.
Καλῶς δὲ ποιεῖ ὁ ἐκδότης καταλέγων τὰς γραφὰς, ὅσας
παρέλαβεν ἐν τῇ ἐκδόσει αὐτοῦ ἐξ ἀπογράφων καὶ ἐκ τοῦ
Τρικλιρίου καὶ ἐκ τῶν ἐν τοῖς σχολίοις *λημμάτων* ἢ καὶ
ἄλλοθεν ποθεν· διότι οὕτω γινώσκει ἀκριβῶς ὁ ἀναγνώστης,
καὶ πολὺ γε ῥᾶον, τὴν ἐπὶ τοῦ κειμένου κριτικὴν αὐτοῦ ἐπι-
στασίαν ἢ τὴν ἐκ παρέργου ἐργασίαν ἢ τυχὸν τὴν ἐξ ἄλλων
ἐκδόσεων ἀπλὴν ἀντιγραφὴν, ὅπερ (τελευταῖον) ποιῶσι συνή-
θως ἐν Ἑλλήσιν Ἑλλήνες ἐκδότες, ἐν οἷς καὶ ὁ ὄντως φιλόπονος
καθηγητὴς τοῦ πανεπιστημίου Γεώργιος Μιστριώτης, ὃς τις,
ἐπαινῶν τὸν ζῆλον καὶ ἀνομολογῶν τὴν τῇ νεολαίᾳ προσγι-
νομένην ὠφέλειαν ἐκ τῶν ἐκδόσεων αὐτοῦ, πάνυ δικαίως τοῦτο
νὰ ἐπιμέμφηται δύναται πάντοτε ἐφ' ὅσον οὗτος ἐκδίδωσι τὰ
τῶν Ἑλλήνων συγγραφέων κείμενα πανταχοῦ μὲν κατάφορτα
τῶν ἐξ ἄλλοτρίων σχολίων *λημμάτων*, οὐδαμοῦ δὲ σχεδὸν
αὐτῶν ὑψηλότερόν τι οὐδαμῶς οὐδὲν ἔχοντα.

Ὁ ἐκδότης εἶχε μὲν πρὸ ὁμμάτων σὺν ἄλλαις παλαιτέραις
τε καὶ νεωτέραις τὰς κρίσεις ἐκδόσεις τὰς γινομένας ἀπὸ
τοῦ 1788 μέχρι τοῦ 1880, ἀπὸ τοῦ Θωμᾶ Ἰονσῶνος μέχρι
τοῦ περικλοῦς Αὐγούστου Ναούκκου· εὐθαρσῶς ὅμως πάνυ
πολλαχοῦ ἀπέκλινεν αὐτῶν, ὡς δῆλον ἐκ τῶν ῥηθησομένων
ἐφεξῆς. Ἐν ὑπομνήμασι πληροῦσιν ἑκατὸν σχεδὸν σελίδας

ὑποβάλλει οὗτος πολυαριθμοὺς διορθώσεις οὐ μόνον τοῦ κειμέ-
μένου τῆς τε Ἀντιγόνης καὶ τοῦ βίου τοῦ ποιητοῦ αὐτῆς εἰ-
λημμένου ἐκ τοῦ τῆς Φλωρεντίας χειρογράφου ὑπ' ἀριθ. 2725,
ἀλλὰ καὶ τοῦ τῶν παλαιῶν σχολιαστῶν καὶ ἐνίων συγγρα-
φέων, συμπαρατιθείς, ὅσον ἀποβλέπει εἰς τὸ τῆς Ἀντιγόνης κεί-
μενον, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ τὰς γραφὰς τοῦ κώδικος, τῶν ἀπογρά-
φων, τῶν ἐν τοῖς σχολίοις *λημμάτων*, τῶν ἐκδοτῶν ἀπὸ Στε-
φάνου μέχρι καὶ τῆς τελευταίας τοῦ Ναούκκου, ἵνα οὕτω
πᾶς τις σύναμα ἔχων πρὸ ὀφθαλμῶν τὰς ἐπὶ τὸ βέλτιον ἢ
χειρὸν γινομένας σὺν τῷ χρόνῳ μεταβολὰς τοῦ κειμένου κρίνῃ
εὐχερῶς τὴν ἀξίαν τῶν ὑποβεβλημένων ἐν τε τῇ πρώτῃ καὶ
δευτέρᾳ ταύτῃ ἐκδόσει διορθώσεων τοῦ ἐκδότου, ὅπερ καὶ
μόνον ἀρκεῖ νὰ καταδείξῃ τὴν τε εἰλικρινῆ αὐτοῦ πρόθεσιν
καὶ τὴν ἀξίειπαινον φιλοπονίαν. Μαρτύριον δ' ἔστωσαν ἕνα
τῶν πολλῶν, ἐν οἷς ἡ διορθοῦ τὸν κώδικα ἢ προτιμᾷ γραφὰς
ἀπογράφων ἢ ἐκδοτῶν ἢ ἐρμηνείας, τὰδε: ἐν μὲν τῷ τοῦ βίου
τοῦ Σοφοκλέους κειμένῳ: Α' *Ἰστρῷ* ἐξ ἀπογράφων ἀντὶ *Στρά-
τωνι*. Β' ἐν *πολιτείᾳ* καὶ *πρεσβείαις* ἀντὶ *πολιτεία* καὶ ἐν
πρεσβείαις. Γ *τέσσαροι* ἐξ ἀπογράφων ἀντὶ *τέσσαρα*. Δ *πρῶ-
τος μὲν*—*πρῶτος* δὲ τοὺς ἀντὶ *πρῶτον μιν*—αὐτὸς τοὺς
δὲ—*ῥέων* (ἢ *παίδων*) ἀντὶ—*ἐκ τῶν*. Ε *ἀνδρὸς* ἀντὶ *γένους*.
Σαμίους ἀντὶ *ἀντίους*. ΣΤ *αὐτὸν* ἀντὶ *αὐτήν*. Ζ *παρὰ πολ-
λοῖς* ἀντὶ καὶ *παρὰ πολλοῖς*. Θ *ἀπὸ τοῦ τείχους* ἀντὶ *πρὸ*
τοῦ τείχους. Ι *σῆμα* ἀντὶ *σχῆμα*. ΙΙ *τῶν κομικῶν τινα* ἢ
κομικὸν ἀντὶ *Ἰωρικόν τινα*. Ἐν δὲ τῷ τῆς Ἀντιγόνης κει-
μένῳ ταῦτα: Ἐν στίχῳ 6 *τοῖς σοῖς τε κάμοις*—*ξυρὸν* ἀντὶ
τῶν σῶν τε κάμῶν—*κακῶν*. 3 *κἀσηκουσας* ἀντὶ *κεισηκου-
σας*. 12 *ἀναπληροῖ* τὸ κενὸν διὰ τοῦ ῥήματος «ἤλας». 135
ὀργᾶ ἀντὶ *ὀρμᾶ*. 144 *δυοῖν* ἀντὶ *τοῖν*. 156 *ὥδε* ἀντὶ *τῇδ'* τοῦ
Μυσγραβίου. 159 *ὅς* ἀντὶ *ὅτι*. 168 *διώλορε'* ἀντὶ *διώλετ'*.
187 *χθορί* ἀντὶ *χθονός*. 203 *ἐκκεκρήνχθω* ἀντὶ *ἐκκεκρήρυγ-
μαι*. 218 *ἀλλ' ἐκ τοῦδ'* ἢ *τῶνδε* ἀντὶ *ἀλλῶ τοῦτ'*. 255 *πε-
πεισμένος* ἀντὶ *πεπραγμένος*. 296 *νόσημι'* ἀντὶ *νόμισμι'*. 299
βροτοῖς ἀντὶ *βροτοῦς*. 300 *τέχρας* ἢ *τέχρην* ἀντὶ *ἔχειν*.
315 *δ' ἐφήσεις* ἀντὶ *δεδώσεις*. 323 *ὅς δοκεῖ* ἀντὶ *ὃ δοκεῖ*.
340 *πλαζομένην* ἀντὶ *πλανωμένην*. 350 *λασιαύχενον* θ'
ἀντὶ *λασιαύχενά θ'*. 854 *φλέγμα* ἀντὶ *φθέγμα*. 370 *αὐξίπο-
λις* ἀντὶ *ὑψίπολις*. 587 *πορτιάς* ἀντὶ *πορτίαις*. 595 *πήματ'*
αὐ καιροῖς ἢ *πήματ' αὐθις νέοις* ἀντὶ *πήματα φθιμένων*.
605 *ὑπέρβιος ἄν* ἀντὶ *ὑπερβασία*. 653 *ἀλλ' ἐκπύσας* ἀντὶ
ἀλλὰ πτύσας. 718 καὶ *θυμοῦ* ἀντὶ *εἶκε θυμῷ*. 799 *ἐνστάζει*
ἀντὶ *ἐμπαίζει*. 834 *θεοῦ γέννα* ἢ *γέννημι'* ἀντὶ *θεογενής*.
846 *ἐπαιτοῦμαι* ἀντὶ *ἐπικτώμαι*, 870 *κασίγρητ'* *Ἀργεῖ*
ἀντὶ *κασίγρητε γάμων*. 1034 *ἄτρωτος* ἢ *ἀπληκτος* ἀντὶ
ἀπρακτος. 1060 *δυσφρονῶν* ἀντὶ *διὰ φρενῶν*. 1081 *κατή-
ρυσαν* ἀντὶ *καθήγγισαν*. 1342 *ὅποι* *πρῶτον* ἀντὶ *ὅπα* *πρὸς*
πρότερον. κτλ. Τὰς ὀλίγας δὲ ταύτας ἐκ τῶν ὑπερπεντακο-
σίων ἐπὶ τῆς Ἀντιγόνης κριτικῶν παρατηρήσεων, διορθώσεων
καὶ ἐρμηνειῶν τοῦ ἐκδότου ὥδε παρατιθέμενοι προσεπισημει-
οῦμεθα ὅτι πλὴν τούτων ὑποβάλλει οὗτος διορθώσεις ἢ ἄλ-

λας παρατηρήσεις χωρίων καὶ ἄλλων συγγραφέων, οἷον 1 χωρίου τοῦ Αἰσχίνου, 19 τοῦ Αἰσχύλου, 2 τῆς Παλατινῆς Ἀνθολογίας, 2 τοῦ Ἀριστοφάνους, 1 ἐλεγείας Ἀδελφόπου, 9 τοῦ Εὐριπίδου, 3 τοῦ Ἡροδότου, 2 τοῦ Ἡσιόδου, 1 τοῦ Ἡσυχίου, 1 τοῦ Θεόγνιδος, 5 τοῦ Θουκυδίδου, 1 τοῦ Ἰδύκου, 1 τοῦ Καλλίνου, 2 τοῦ Ξενοφώντος, τοῦ εἰς Πᾶνα ὁμηρικοῦ ὕμνου, 2 τοῦ Πινδάρου, 3 τοῦ Πλάτωνος, 4 τοῦ Πλουτάρχου, 44 τῶν ἄλλων δραμάτων τοῦ Σοφοκλέους, 3 τοῦ σχολιαστοῦ καὶ 12 τοῦ βίου τοῦ αὐτοῦ ποιητοῦ. Ἀποκαθιστὰς δ' ὁ ἐκδότης ἡ ἑρμηνεύων χωρίον τι οὔτε κατατολμᾷ ποτε τῶν τέως κειμένων ἢ τῶν ἑρμηνειῶν ἄλλων ἐκδοτῶν ἢ τῆς κοινῆς τῶν ἑρμηνευτῶν πίστεως οὐδὲ ἀλογίστως καὶ εἰκῇ ποιεῖ τὰς μελέτας, ἀλλ' εἰκοτολογῶν κρίνει εὐσυνέτως. Καὶ τοῖς ἀδρότεροις καὶ πολὺ βελτίοσι τῶν φιλολόγων οἷον Κωστήτῳ, Δινδορφίῳ, Ναούκκῳ καὶ τοῖς λοιποῖς περὶ τῶν πρωτείων ἐν ταῖς φιλολογικαῖς μάχαις ἀγωνιζομένοις ἀνδράσιν εὐσεβεῖ προσφερόμενος γνώμη οὐδὲ τῶν τὰ τρίτῃα ἐχόντων καταφρονεῖ, ἀλλὰ τὰ περὶ τὴν φιλολογίαν ἐπιτεύγματα αὐτῶν ἀποδεχόμενος τὰ ποτεῦγμματα ἢ σιγῇ παρέρχεται ἢ μετὰ λόγου ἐκκρούει οὐδαμῶς εἰς αὐτοὺς οὐδέποτε ὕβρεις, ὡς ἄλλοις εἴθισται, ὕβριζων, ἀλλὰ τὰ πράγματα αὐτὰ καθ' ἑαυτὰ ἀντεξετάζων πρὸς ἄλληλα διακεκριμένα μὴ φυρόμενα πρὸς τὰ πρόσωπα.

Παράδειγμα δ' ἔστω μία τῶν πολλῶν εὐφυῶν τοῦ ἐκδότου διορθώσεων καὶ ἑρμηνειῶν, ἐν ἣ καταφαίνεται ὁ καλὸς τοῦ συζητεῖν αὐτοῦ καὶ κρίνειν τρόπος, αὕτη: «Στ. 368 *νόμους — χάριν*. Ἡ περίοδος αὕτη σύγκειται ἐκ δύο κώλων, τοῦ μὲν *νόμους — ὑψίπολις*, τοῦ δὲ *ἀπολις — χάριν*, τὰ ὅποια κατὰ χιαστὸν σχῆμα ἀνταποκρίνονται πρὸς τὸ *τοτὲ μὲν [ἐπὶ] κακῶν [ἔρπει]* καὶ πρὸς τὸ *ἄλλοι' ἐπ' ἐσθλὸν ἔρπει*. Ὁ νοῦς » καὶ ὑψίπολις μὲν ἔστιν ὁ τηρῶν τοὺς νόμους καὶ τὴν δίκην, ἀπολις (=κακόπολις) δὲ ὁ μὴ τῷ καλῷ συνών. Τὸ ὑποκείμενον τοῦ δευτέρου κώλου σύγκειται ἐξ ἀναφορικῆς προτάσεως (ὅτῳ—*χάριν*), τὸ δὲ τοῦ πρώτου ἐκ μετοχικῆς (*νόμους — δίκαν*). Ὁ κωδὶξ *νόμους παρεῖρων*. Γράφω *νόμους τε τηρῶν* «Ὁ πληρὼν τοὺς νόμους καὶ τὴν δικαιοσύνην ὑψίπολις γίνεται ἀπολις δὲ ἐκεῖνος ὅστις οὐ μετὰ τόλμης τὸ καλὸν ἐκπληροῖ.» Σχολ., ὅστις ἀναμφιβόλως ἤρε πληρῶν ὡς γράφει ὁ Βόλφιος. Ἀλλ' οὐδαμῶς ἀμφιβάλλω ὅτι *πληρῶν* ἐγένετο ἐκ τοῦ *τηρῶν*. Διότι ὑπάρχει γλῶσσημα ἐνταῦθα «ὁ φυλάσσων» *φυλάσσων* δὲ καὶ *τηρῶν* συνώνυμα. Δημ. Στεφ. 276 «φυλάττειν ἐμὲ καὶ τηρεῖν ἐκέλευεν». Μηδ. 3 «ὅσα μὲν παρ' ἐμοῦ προσῆκε φυλαχθῆναι, πάντα δικαίως ὑμῖν τετήρηται». Πλάτ. Πολ. Δ, 16 «ὁ (ἐπιθυμητικόν) τηρήσετον, μὴ — ἰσχυρὸν γεγόμενον—οὐκ αὖ τὰ αὐτοῦ πράττη. Πάνυ μὲν οὖν, ἔφη. Ἀρ' οὖν, ἦν δ' ἐγώ, καὶ τοὺς ἐξωθεν πολεμίους τούτῳ (μουσικῇ καὶ γυμναστικῇ) ἂν κάλλιστα φυλαττοίτην.» ΣΤ. 1 «Ὁπότεροι ἂν, ἦν δ' ἐγώ, δυνατοὶ φαίνονται φυλάξαι νόμους τε καὶ ἐπιτηδεύματα πόλεων τούτοις καθιστάναί φυλάκας. Ὁρθῶς ἔφη. Τότε δέ, ἦν δ' ἐγώ, ἄρα δῆλον, εἴτε τυφλὸν ἔτι ὅζῳ ὀρῶντα χρὴ φύλακα τηρεῖν ὅτιοῦν;» Ἀριστοφ. Ἐκκ. 626 «ἀλλὰ φυλάξουσ' αἱ φαυλότεραι τοὺς καλλίους ἀπιόντας

ἀπὸ τοῦ δείπνου, καὶ τηρήσους' ἐπὶ τοῖσιν δημοσίοισιν οἱ φαυλότεροι». Λογγίν. Ῥητορ. σ. 561 «τηρήτέον ἐστὶ σοὶ καὶ φυλακτέον τῆς φωνῆς τὸν τύπον. Ὡστε νόμους τηρῶν ἀνόμους φυλάσσων». Περὶ δὲ τοῦ φυλάσσω νόμον πρὸς Τρ. 616 «*φυλάσσε νόμον*». Ξεν. Ἑλλ. Α'. 7,29 «τοὺς νόμους φυλάττοντες Πλάτ. [Πολ. ΣΤ. 1, «φυλάξαι νόμους». Ὅμοια ἀνόμον σώζω» (=φυλάσσω, τηρῶ). Ἀντ. 1113 «τοὺς καθεστῶτας νόμους σώζοντα» Τρ. 1177 «νόμον ἐξευρόντα» (γρ. εὐ ἢ—ἐκ—σώζοντα). Εὐρ. Ἰον. «προγόνων νόμον, σώζουσα» 1322 «ἀρχαῖον νόμον σώζουσα». Καὶ «νόμον περιστέλλω» Ἡροδ. Β'. 147. Γ'. 31. Πρὸς ἐπίσης Ἡσιόδ. Ἐργ. καὶ Ἡμ. 123 «οἶρα φυλάσσουντες τε δίκας» (ὡς ἐνταῦθα «τηρῶν θεῶν δίκας»). Τέλος εἰπέ που ὁ Αἰσχίνης: «διατηρῶ τοὺς νόμους». Ἐν τῇ τοῦ Καμποβέλλου ἐκδόσει βλέπω ἡδὴ ὅτι καὶ ἀρχαῖός τις γραμματικὸς ἐνόησεν ὅτι ἡ τοῦ *τηρεῖν* ἔννοια ἀρμόζει ἐνταῦθα, διότι ἐν ἀπογράφῳ φέρεται γλῶσσημα «πληρῶν τηρῶν».—Τὴν ιδέαν «νόμους—ὑψίπολις» φαίνεται ὅτι παρέλαβεν ὁ Σοφοκλῆς ἐκ τοῦ Ἡσιόδου Ἐργ. καὶ Ἡμ. 223 «οἱ δὲ δίκας ξείνοισι καὶ ἐνδῆμοισι διδοῦσιν ἰθείας καὶ μὴ τι παρεκβαίνουσι δικαίου, τοῖσι τέθηλε πόλις». Οὕτω δὲ οὐδὲν οὐδαμῶς ἀποδέχεται ὁ ἐκδότης ἡ ἐκκηρύσσει ἐκ τοῦ ὑπ' αὐτοῦ διορθουμένου κειμένου τῶν συγγραφέων, ἐὰν μὴ τοῦτο κυρῶται ἢ ἐκ χωρίων τοῦ αὐτοῦ συγγραφέως ἢ ἐξ ἄλλων ἢ ἐκ τῆς παραδόσεως, ἦν, ὁρθῶς ποιῶν, πολλῶ μᾶλλον τῆς εἰς τὸ διορθοῦν τολμηρίας νεωτέρων τινῶν ἐκδοτῶν τιμᾷ κατὰ τὸ ἄριστον σύστημα τοῦ ἡμετέρου Κόντου τὸ στηριζόμενον ἐπὶ τῆς ἱστορικῆς ἐλληνικῆς παραδόσεως τῶν παλαιῶν ἀττικιστῶν, λεξικογράφων καὶ γραμματικῶν τῶν αὐστηρῶν τούτων φορέων καὶ φυλάκων τοῦ θησαυροῦ τῆς ἑλλ. νικῆς γλώσσης, ὧν ἄνευ οἱ τῆς νεωτέρας γλωσσολογικῆς αἰρέσεως ὁπαδοὶ ἀνεμώλια βάζουσιν. Ὡς ἀττικιστῆς δ' ὁ ἐκδότης τῆς Ἀντιγόνης γράφει ὁρθῶς καὶ τοὺς παρωχημένους χρόνους τοῦ εἰκάζω ῥήματος πανταχοῦ διὰ τοῦ ἡ ἀντὶ τῆς εἰ ὡς πλημμελῶς ἄνευ αὐξήσεως γράφουσι, καίπερ γράφοντες γραμματικὰς τῆς ἀττικῆς γλώσσης, πάντες σχεδὸν οἱ ἡμέτεροι, ἐν οἷς καὶ ὁ μακαρίτης Γεννάδιος γράφων ἐν τῇ γραμματικῇ αὐτοῦ: «Δὲν αὐξάνουσι 1) τὰ ἀρχίζοντα ἀπὸ εἰ εἰκάζω—εἰκάζον», ἐνῶ ἀπαντῶσι παρ' Ἀττικῶς δὴ οἱ τύποι *ἦκαζον, ἦκασα, ἦκασθην, ἦκασμαι*.

Ἀλλά, εἰ καὶ πολλὰ ὑπὲρ τοῦ τ' ἐκδότου καὶ τῆς ὑπ' αὐτοῦ κάλλιστα συντελεσθείσης ἐκδόσεως τῆς ἀπαραιμίλλου Ἀντιγόνης τοῦ ὑπάτου τῶν γραγικῶν Σοφοκλέους ἔχω εἰπεῖν, καταστρέφω τὸν λόγον τὰ βραχέα μόνον ταῦτα λέγων, ὅτι τῷ μὲν ἐκδότῃ, καίπερ ἄγνοῶν

«Ὁ πόθεν οὗτος ἀνὴρ, ποίης δ' εὐχεται εἶναι γαίης» ποῦ δὲ νῦν οἱ γενεὴ καὶ πατρίς ἀρουρα», συγχαίρω ἐπὶ τῇ εὐφυίᾳ, πολυμαθίᾳ καὶ φερεπονίᾳ αὐτοῦ, τὴν δ' ἐκδοσιν αὐτοῦ τῆς Ἀντιγόνης ὑπὸ κριτικὴν ἰδίαν ἐποψίν τὴν ἀρίστην νομίζω ἀδεῶς πασῶν τῶν ὑφ' Ἑλλήνων μέχρι τούδε γενομένων, ὧν αἱ πολλαὶ οὐδὲ νῦν μνημονευθῶσιν ἄξιαι.

Γ. ΚΡΕΜΟΣ.